

Arrest

**nr. 50 450 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft in de periode maart 2003 - december 2009 elf asielaanvragen ingediend die afgesloten werden met een negatieve beslissing, hetzij van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hetzij van de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.2. Op 7 augustus 2007 diende verzoeker een eerste aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die op 11 juni 2008 verworpen werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

1.3. Op 28 maart 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in, opnieuw op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 20 november 2009 diende verzoeker een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in, op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 30 juli 2010 werd de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ongegrond bevonden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.6. Op 4 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 11 augustus 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, in zijn tweede asielaanvraag (aanvraag dd. 27.06.2006) geeft betrokkene zelf toe dat hij na de afsluiting van zijn eerste asielaanvraag (aanvraag dd. 05.03.2003, afgesloten op dd. 11.04.2006) is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Hij gaf toen zelf toe dat hij pas sinds 27.06.2006 terug in België verblijft, wat een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 27.06.2006 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een attest van werkbereidheid van de VDAB en enkele getuigeverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

De loutere vermelding dat de ouders, broer en zus van betrokkene legaal in België zouden verblijven kan niet weerhouden worden aangezien betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie zou vormen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende voor de eerste keer een asielaanvraag in op datum van 05.03.2003. Op 11.04.2003 nam het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een onontvankelijke beslissing ('weigering van verblijf), hem ter kennis gebracht op 15.04.2003. Betrokkene geeft in zijn tweede asielaanvraag toe dat hij na zijn eerste asielaanvraag België heeft verlaten en is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Op datum van 27.06.2007 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 08.11.2006 nam het CGVS een onontvankelijke beslissing ('weigering van verblijf), hem ter kennis gebracht op 09.11.2006. Daarna diende betrokkene nog 9 keer een asielaanvraag in, welke telkens werd afgesloten met 'weigering van in behandeling nemen' door DV2, hem telkens op dezelfde dag ter kennis gebracht. Zijn laatste asielaanvraag (de elfde) werd op datum van 03.02.2010 afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen door DVZ, hem ter kennis gebracht op 03.02.2010. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 1 maand voor de eerste, iets meer dan 4 maanden voor de tweede, iets minder dan 2 maanden voor de derde, ongeveer een maand voor de vierde, 2 weken voor de vijfde, 1 maand voor de zesde, 2 weken voor de zevende, 1,5 week voor de achtste, iets meer dan 3 maanden voor de negende, 2 weken voor de tiende en 1,5 maand voor de elfde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene dient bijgevolg dringend gevolg te geven aan het bevel van dd. 30.07.2010.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, aangezien hij geen ononderbroken verblijf van vijf jaar in België bewijst.

In de bestreden beslissing staat te lezen: ‘Echter, in zijn tweede asielaanvraag (aanvraag dd. 27.06.2006) geeft betrokkene zelf toe dat hij na de afsluiting van zijn eerste asielaanvraag (aanvraag dd. 05.03.2003, afgesloten op dd. 11.04.2006) is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Hij gaf toen zelf toe dat hij pas sinds 27.06.2006 terug in België verblijft, wat een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8A’.

Het is juist dat verzoeker na de afsluiting van zijn eerste asielaanvraag gedurende een korte tijd naar Kosovo teruggekeerd is, en dat hij dus niet helemaal voldoet aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar. Verzoeker was echter in het begin van de maand maart 2003 in België aangekomen, en op de datum van 15 december 2009 verbleef hij dus reeds langer dan 6 jaar en 9 maanden in België, indien men geen rekening houdt met de korte periode dat hij België verlaten heeft na de afsluiting van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker heeft slechts gedurende een korte tijd België verlaten, zodat de regularisatie omwille van billijkheidsoverwegingen toch had kunnen toegestaan worden.

Er mag daarenboven niet uit het oog verloren worden dat de instructie van 19 juli 2009 op 11 december 2009 door de Raad van State vernietigd werd. De staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, dhr. Melchior Wathelet, heeft zich weliswaar geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, te blijven toepassen, doch de vernietiging door de Raad van State heeft tot gevolg dat de criteria niet meer bindend zijn, en dat bij gevolg ervan kan afgeweken worden in het kader van een humanitaire benadering van de regularisatieproblematiek.

Verzoeker is van mening dat het tegen de billijkheid zou indruisen indien de regularisatie zou geweigerd worden omwille van het feit dat er niet volledig voldaan is aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van 5 jaar, doordat hij in de periode van 6 jaar en 9 maanden gedurende korte tijd België verlaten heeft.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt

bij de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 ingediend werden.

2.5. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2.6. Verzoeker betwist niet dat hij zich beroepen heeft op criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009. Dit luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.7. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, in zijn tweede asielaanvraag (aanvraag dd. 27.06.2006) geeft betrokkene zelf toe dat hij na de afsluiting van zijn eerste asielaanvraag (aanvraag dd. 05.03.2003, afgesloten op dd. 11.04.2006) is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Hij gaf toen zelf toe dat hij pas sinds 27.06.2006 terug in België verblijft, wat een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8A.”* Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat *“het juist (is) dat verzoeker na de afsluiting van zijn eerste asielaanvraag gedurende een korte tijd naar Kosovo teruggekeerd is, en dat hij dus niet helemaal voldoet aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar”* dient de Raad vast te stellen dat verzoeker de inhoudelijke correctheid van het voormelde motief van de bestreden beslissing bevestigt.

2.8. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de *“de instructie van 19 juli 2009 op 11 december 2009 door de Raad van State vernietigd werd”* wat tot gevolg heeft *“dat de criteria niet meer bindend zijn en dat bijgevolg ervan kan afgeweken worden in het kader van een humanitaire benadering van de regularisatieproblematiek.”* Verzoeker preciseert dat de regularisatie omwille van *“billijkheidsoverwegingen toch had kunnen toegestaan worden”* en is de mening toegedaan dat *“het tegen de billijkheid zou indruisen indien de regularisatie zou geweigerd worden omwille van het feit dat er niet volledig voldaan is aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van 5 jaar, doordat hij in de periode van 6 jaar en 9 maanden gedurende korte tijd België verlaten heeft.”*

2.9. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.4. en wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België, een gedragslijn toepast waarbij vereist wordt dat deze vreemdelingen aantonen dat zij op een ononderbroken wijze vijf jaar in het Rijk verbleven hebben.

2.10. De Raad herinnert aan het gestelde in punt 2.2. en kan in het kader van het onderzoek of de materiële motiveringsplicht gerespecteerd werd door de bestreden beslissing zich niet laten leiden door *“billijkheidsoverwegingen”*.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook de *“kennelijke onredelijkheid”* van de genomen beslissing.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De regularisatieaanvraag van verzoeker werd weliswaar ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Verzoeker heeft zijn regularisatieaanvraag niet enkel gebaseerd op criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009, doch ook op zijn doorgedreven integratie.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing (blz. 1, onderaan):

‘Het feit dat betrokkene sinds 27.06.2006 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een attest van werkbereidheid van de VDAB en enkel getuigeverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009’

(cursivering toegevoegd).

Deze redenering kan niet bij getreden worden. De instructie van 19 juli 2009 heeft de redenen waarvoor de regularisatie vóórdien (m.a.w. vóór 19 juli 2009) toegestaan kon worden, immers niet weggenomen, zodat deze regularisatienormen onverminderd bleven voortbestaan, ook na 19 juli 2009. Dit houdt in dat men een regularisatieverzoek dat na 19 juli 2009 ingediend werd, ook nog overeenkomstig de regularisatienormen die van kracht waren vóór 19 juli 2009, dient te beoordelen, en niet enkel overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009.

Er kan dus zeker niet gesteld worden dat de ‘elementen aangaande de integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie van 19.07.2009’.

Verzoeker is van oordeel dat hij, op basis van de regularisatienormen die golden vóór de instructie van 19 juli 2009, diende geregulariseerd te worden.

Het ware een flagrante schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet indien de integratie van verzoeker - die in de bestreden beslissing minstens impliciet erkend wordt - als onvoldoende grond voor verblijfsregularisatie zou beschouwd worden omdat verzoeker niet helemaal voldoet aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van vijfjaar: de integratie en het verblijf van vijfjaar zijn immers twee regularisatiecriteria, die niet als cumulatief dienen beschouwd te worden, zodat het volstaat dat er aan één van de beide criteria voldaan is.

Totaal ten overvloede zij nog erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 29 oktober 2007 (nr. 3284) gesteld heeft dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing m.b.t. een regularisatieaanvraag, rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, dus met de volledige duur van het verblijf (m.a.w. ook met de periode van het ‘illegaal’ verblijf), met de mate van integratie van het gezin (dus ook met de integratie die bereikt werd tijdens het ‘illegaal’ verblijf) en met alle sociale bindingen met België (dus ook met de sociale bindingen die tot stand gebracht werden tijdens het ‘illegaal’ verblijf).”

2.12. Verzoeker is van mening dat hij *“op basis van de regularisatienormen die golden voor de instructie van 19 juli 2009, diende geregulariseerd te worden”*, maar laat na aan te tonen welke *“regularisatienormen”* er vroeger golden en dat hij op basis hiervan zou geregulariseerd zijn met een niet ononderbroken verblijf van minder dan vijf jaar in België. Verzoeker toont evenmin aan dat uit de wetsbepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat de integratie en het verblijf van vijf jaar twee regularisatiecriteria zijn die niet als cumulatief dienen beschouwd te worden en dat dit tot gevolg heeft dat hij met een niet ononderbroken verblijf van minder dan vijf jaar in België dient geregulariseerd te worden. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie analoog is aan de situatie van de vreemdeling die aanleiding gegeven heeft tot het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van 29 oktober 2007, dat betrekking heeft op een vreemdeling die gemachtigd was tot een verblijf in het Rijk als student. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA